

DEBRECZEN. POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak: Helyben és postán küldve: Egy évre 10 ft. — kr. Negyed évre 2 ft 10 kr.

Hirdetési díj: Őtvenárba jutsonként 5 kr. Nagyobb terjedelmű, mint a társasági táblák hirdetések, a legolcsóbb árért.

A béke bíraskodás.

A bagatell ügyek, vagy kisebb fontosságú peres kérdések, kiváltképpen pedig adóssági esetek bírói eláttatásának törvényes szabályzatok közé vétele, ma már a képviselőház elé került.

kezelandő ügyek, amennyiben sok stadiumokon vezetendő őket a bírót folytonos vándorlásra kárhoztatják. Hanem miután ez hivatalnokok létszáma szaporítása s így az állampénztár terhelése nélkül czél szerűen alig lehet megoldható: annál fogva a mai törvényes állapont fenntartását; vagyis azt, miszerint a községek a meghatározott összeg erejéig maguk láttassák el apró peres ügyeiket és e végből megerősített alapszabályival, vagy épen törvényvel láttassanak el; továbbá az iparhatalóságok meghatározott összeg erejéig az apró iparos peres ügyeket elintézzék, vagy ha sokoldalú elfoglaltságaik miatt az iparbizottságok alakítását czélszerűnek találják, tehát a törvényben meghatározott uton-módon ennek létrehozásában munkások lehessenek.

13 próbás mamelukságában, mindazáltal tudta nagyon jól, hogy az a párt, mely mindennemű előterjesztésben, kombinációjában háta mögött állott, azoknak kivételében támogatta. — A bank-szerződésnek illetőleg megkötésében támogatását tökéletesen megfogja venni. — És akkor — akkor reá nézve a bukás irtóztató, elviselhetlen lett volna. Ime, e bukást kikerülendő, adta be Tisza Kálmán lemondását, melyet hogy a feltség elfogadjon, legfőbb ohajunk. Legfőbb ohajunk, mert megvagyunk győződve, hogy bármily kormány következzen is a Tisza-kormány után, rosszabb ennél nem lehet!

küldöttséget. Egy fél óráig tartó beszélgetés után azerbeké ajándékozta a küldöttség tagjainak. Ezután még néhány deputátót kellett fogadnunk, mely után a küldöttség a tánczolderveket tekintette meg, a küldöttség vezetője pedig Szücsesél a bucsu látogatásokat tette meg. Abd-ul-Kerim és Redif pasa seraskirtól vettünk először búcsut, kik láthatólag a legnehezebben váltak el tőlünk. Most Mahmuth és Husni pasa hercegeket kerestük fel, kik sajnálkozásukat jelenték ki, hogy elfoglaltságuk miatt mindéddig nem látogathattak meg a küldöttséget. Utoljára maradt Mihát és Ethem pasák, hol némi politikai beszélgetés után tudunkra adott, miszerint a küldöttség tagjai a Medjidje rendet kapják, melyet nem tekintünk egyébként, mint kedves „emléknek”. Ezen kívül a szultán egy egy dísz karddal ajándékozta meg azokat, melynek jelentését találja ki Tisza Kálmán, kinek gyalozatos karjai Konstantinápolyig kísérték bennünket. Majd beszélünk még erről is. Este ismét mi adunk ebédet, melyen a hadseregélyő bizottság tagjai is megjelentek, továbbá Cherket pasa, ugyanaz, kire a bulgáriai kegyetlenségeket fogják. Nem sok pszichológiai tanulmány kell ahhoz, hogy meggyőződést szerezhessünk arról, miszerint a szelid poéta ily kegyetlenségeket el nem követhet, csak a muszáknak fájhatott, hogy 20 évi működésükre az erélyes tábornok 12 nap alatt tökére tette. A többi vendégek közt ott volt még a mindig kedves Savas pasa, Lloydársulát igazgatója. Kiamal pasa, az „új török párt” alkotója (re miatt soká számtalvó volt), Iskender bey, Feridon bey, Dethier muzeumi igazgató stb. Ebéd után, a küldöttség tisztelőire rendezett „Sylustria ostroma” című kitűnő török drámaát tekintettük meg. Mar belépésünkkor ovátiókkal fogadott a nézőtér zsufolóság ellépő publicum. A színház belseje nyívesen volt díszítve, a kortina fölött eme felírat: „Ejjen a magyar, a török ivadék hős testvére!” Az előadás alatt többször megújultak az ovatók, mely később Mihát, az alkotmány stb. feltevére ment át, végül: „vesszen az ellen” kiáltások hallatszottak. Különben ez előadás győzött meg leginkább arról, hogy a nép nincs veszte. Ez nem a meghalt nemzet, hanem a jövő népe; annyi lelkesedést mutat, nem lehet tapasztalni. A szabadság, a hazaszerettség ismeretlenség, most lelkesedésre ragadták a publicumot. A darab végén az igazgató üdvözölte az ifjusági küldötteket.

A Tisza-kormány lemondása.

A Tisza-kormány lemondása, mely már városunkban is tegnapelőtt határozott ténynek híreszteltetett, tegnap előtt még nem volt az, s a budapesti lapok azon részének, melyek azt írják, hogy „a hazatérő miniszterek a királyi kezében hagyták lemondásukat” tudósítása is csak legelőbb kapott állítás volt, melyet a ma reggel elő érkezett „Pesti Napló”-nak eme sorai megcáfoltak: „A miniszterek ma d. e. (febr. 7.) a képviselőház miniszteri szobájában aláírták a lemondási okmányt, melyet Tisza és Széll, kik holnap reggel utaznak Bécsbe, fognak a felségének átnyújtani.” Ez tehát való ténye a lemondásnak, mely tegnap iratott alá, s valószínűleg csak holnap fog át nyújtani a királynak.

A Magyar Fővárosból.

A Magyar Fővárosból. A konstantinápolyi küldöttség fogadtatásának költségeinek fedezésére a független szabadelvű kör 100 forint adományozott. A honvéd-tisztek öngyógyi és árvai segélyezésére szolgáló alapból a negyedik kiutazás szerint 17084 ft 87 kr folyt be. Vukicsévics György földrajzi és történelmi tanönyvet melyek állományos tanokat hirdettek az iskolából kiiltattak. Az állat-kert a tanácsnál a vízvezetéknek az állatkerthe leendő bevezetését kérelmezte, mit a tanács megadott. Ő felsége a kiskorpai hitközség iskolájának újból építésére 100 forint adományozott.

A függségi küldöttsége Konstantinápolyban.

Konstantinápoly, január 22. Csak ma reggel talált otthon minket Abd-ul-Kerim pasa, ki már vagy háromszor kereste a délelem neve) búcsut vett, betegéről és ismét béméne a ház fejéhez, rágyújtott a szóra, pipára, előadta a szenvedő Kalamáris betegségének diagnózisát, s midőn már oly boldogul mondott, hogy majd maga is elvált belé, akkor mellé sompolyodott a síbőrünnek, s mintha kiakart volna öblíteni attól a sok boldog beszédrel a száját; mindig be kapott egy pár pohárralval belé. Kondorossy urnak, mint beesületes tolasra ut embernek nem vált terhére az a sok sültetlen szövegűlet, egy részt azért, mert mint okos embert ily összefüggetlen valódi gallimátha nem érdekelt, de meg nem is értett beléle semmit, másrészt meg szive érzelmek egy oly hurja pendült meg, mely neki sajátzerű sejtelmek ködfátyol képet tüntetett fel leánya megfoghatatlan hangulata és magavisellete végett. Kati az a derék; jó nevelésű, becsületes jellemű, szép és egészséges leány — most egyszerű mintha kiserdék volt annyira megváltozott, hogy az azelöttivel legkevésbé sem lehet összehasonlítani, és Kondorosi ur lelket

A függségi küldöttsége Konstantinápolyban.

A függségi küldöttsége Konstantinápolyban. A szultán kívánatára a küldöttség tagjai ismét a Dolma Bagese palotába siertek, hol a váróteremben újra előkerültek a gyémántok edények s értékes eszükök. Hosszabb várakozás után megjelent Mahmud Damath herceg fényes kísérettel, s kijelenté, hogy a szultán bármint óhajtanais becsülni a küldöttség tagjaival, de foglaltsága ezt nem engedeli, hogy az idegen hatalmak nagy követel sem fogadhatta el. A palidha nevében Mahmud Damath üdvözle az ifjakat, örömet fejezte ki, hogy a lelkes ifjuság így felkerest a testvérménetet, s szerencsésnek érzi magát, hogy most ő arathatja annak gyümölcsét, mit atyja Abdul Medjid vetett. Ezután a herceg kijelenté, hogy ő felsége egy külön gőzöst bocsát a küldöttség rendelkezésére, mely őket Várnába szállítandja, hol külön vasut vár rájuk, hogy Ruscsukba utazhassanak. A körülmény annyival inkább látszott nyomonni és nyughatatlanítani, mert böles belátásánál fogva feloldozta az okot, mely szerette leánya nyugtalanságát eszközöli, a mi pedig nem volt más, mint az, hogy leánya végtelentlen boldogsárgelmesedett a splianscs diákba. Katicza egy a mellett, hogy szép derék és jellemes leány volt, ráadásul a megtörhetetlenség határozott jellemű, majd nem mának, s ez csak akkor engedett önmagának, midőn saját tapasztalata bizonyította be mánakagságán helytelenségeit. — s ezen jellemű nagyon jól ismervén a jó apa, nagy súly nehezült lelkére: — oly teher, mely a becsületes embert physice is megtámadja — és valóban testi betegé is teszi. Ezt már tudjuk — tul estünk rajta — egyelőre nem is segíthetünk rajta; — ez a sorsnak oly fanatikus — freneticus! (hogy úgy fejezzük ki magunkat) játéka, melyen esudálkózik az emberiség már világ teremtése óta — s ha Katicza jellemét meg nem sértenék, rá fognánk, hogy az animalismus rabja lett a Kondorosi háznál, egyszóval alea jacta

A függségi küldöttsége Konstantinápolyban.

A függségi küldöttsége Konstantinápolyban. A déli órákban meg gróf Zichy nagy követvél s Klappa tábornoktól búcsuztam el. Este felé hagytuk el lakásunkat, a Galata Serailt. Szomorú volt az elválás s fölötte nehéz. Az utcai tömeg éljenzett nem hallottuk oly örömmel mint előbb, a mindenféle fellátott díszörvény tisztelgéseit nem hatottak ránk oly kellemesen, mint megérkezésünk napján. A fogatok sora a tenger partra ért. Itt elváltunk a jó emberektől. Először öleltük át Sava pasát, a küldöttség nevében Lukács olasz bucsut adott el. Könyvezünk midőn megcsókoltuk. Gróf Széchenyi, Achmed bey, Bárány, Szilágyi, Mehemed effendi, a eszkesz tiszték stb, kik mindig velünk valának, mind ott voltak a búcsuzásnál. Alig voltam valaha tanuja ily érzékeny jelenetnek. A zene hangjai nem bírták vigabba tenne kedélyeinket. A magyar kellekre áthallatszott a török szív dobbanása. Sola, soha nem felejttem el e pillanatot. Az egybegyűlt sokaság éljenzett és sirt. Testvéreinktől, barátainktól és apáink jöttevöinktől váltunk el egyszerre. És az elválás fájt, nagyon fájt. — Allah kísérjen utaitokon. — kiálták a stambuliak. — Visszatérünk még. — válaszolák atávózők. A kis gőzös, mely az „Izmail” eszázári yachta szállított bennünket, megfordgató kerekeit, s aztán csak az est méla homálában lengő fehér kendők jelzésk, hogy két nemzet a felér fájdalmat. Az „Izmail” fedélzetén még nem volt vége mindennek. Telve volt a hajó különféle deputátiókkal, kik beszédét intézték a távózőkhoz. A küldöttség vezetője, következőleg búcsuzott el tőlünk: Testvéreik! A váls fájdalmai nem engedik meg, hogy érzelmimnek méltón adliassak kifejezést. Testvértől válni nehéz feladat, szászor nehezebb nekünk, kik ezer év után most találunk fel benneteket. És örvendünk annak, hogy nem azon mostohákat találunk fel benneteket, kiket Európa mutatott be nekünk, de az igazi, az élkes testvéreket. Ittlétnék alatt megtanultunk benneteket szeretni, megtudtuk azt, hogy ti nem a mult de a jövő nevezte vagytok, megtudtuk, hogy a szabadságszeretete nem Belgrád s Pétervár eszédelékei közt kell keresnünk, de Stambul utzáján. Hazitok nem veszhet el, mert az ily tisztán népnék az élethez joga van élnie kell. Kedves emlékeket veszünk el tőletek, de a legkedvesebbek az, hogy nem sokára újra látandunk benneteket. Felkeressük a béke idején fel akkor is, ha a zarnokok legborzasztóbbika reátok bocsátva vad esordát. A vész pillanatában itt leszünk, s ha a Balkán bérczein megfordulnek eget ostromló ágyuitok, ne felejtsetek el, hogy tul a Dunán él egy nép, mely meghallja az ágyú bömbölését, s karddal kezében siet, hogy nyakára hájjon a büszke Urielnék. Addig is isten veletek éljete, boldogul, s ne felejtsetek el önzelen barátaitokat. Ezután újra ismétlődtek a búcsu-eszók, az „Izmail” körül vevő sajkákon és gőzöskön egyre hangzott a zene hangja, s a lelkes „jassins” kiáltások. Végre az „Izmail” felvonta horganyait, s villámgyorsan repült végig a Bosporus habháttán. Késő este jutottunk Bujukderébe, hol addig horgonyozunk, míg a fekete tenger viharu nem esendül. Még ez este felkerest bennünket a közelben horgonyzó török flotta egy tisztje, hogy a tengerészek nevében kíváncsion szerencsés utat. Azután magunkra maradtunk a bennünket Ruscsukig kísérő Rítáf és Ali beyekkel. Bosporus nyílása, az „Izmail” fedélzetén, január 24. Az orosz tenger már megretirátott bennünket. Jobb itt, mint máshol. Úgy látszik, szövetkezett a trieszti gaminokkal, s addig tüntetett illuminatióval még, hogy első rohamukat gyalozatosan visszaverte. Csak hogy ala Spinosca, ez reánk nem valami szék. Hogy is volt? A fekete tenger réme, az éjszaki-keleti szél, kegyetlenül köpködött be a bajos Bosporusba. Mi tehát teli kabátainka burkolva tettük meg

A „DEBRECZEN” TÁRCZÁJA.

Falusi életképek a régi jó világból.

Ira Csulán Péter. (Folytatás)

A szegény szenvedő supplicans fantazirozott, s mindig csak rá-rá gyújtott Csokonay Lillájából egy érzélgő tréfára. Azután meg sohajtott irgalmatlanokat, mintha szakmába vállalt volna szédalmokat hajtani réle. Azután meg a doktor kezd el monologizálni: „febris cathoralis? non! „typhos abdominalis? non! „asthma? „pneumonia? „febris intermittens? „gastricismus? „neurralgia? vagy hát mi az istenyvíly? Mi a fene lesz már legjobb? Meg van! Tintát, pennát, kalamárist, két vagy három árkus papíros! A beteg meg van mentve, gyorsan a patikába, Sárospatak városába. Penna pereg, tinta eszeget. Egy recept

kész, két recept kész, meg harmadik, meg nevédek. Laxativum, purgativum, China, meg friss rhabarbara, opodeldok, sinapisus, meg spiritus camphoratos, bodza thea, szikfű virág, deak flastrom visiator, meg a Jehova tudná mi mindenféle moslék egy rakáson. S mikor már mindent össze-vissza irka-firkát a doktor ur, akkor neki gyöközött a beszédnek, előadta a Diagnostis a kör-tünetek jellegét, bellegét, fellegét, meg a szentháromság tudná mi mindent, melyik orvosságot mikor hogy kell beadni; ugy hogy a szegény jó lélek Katica kissaszony, ki a magyarázat martirtja lón, csak majd egy óra, multával szabaddulhatott meg az Aesculapii tórturák tömkelegé köztül. Szegény, szegény Kalamáris supplicans, nem tudta, mily nagyszerű speisecitit készített neki a doktor, s ép a volt a szerencsétlenség, mert ha megtudta volna, menten kigyógyult volna, a nélkül, hogy valamelyik orvossághoz hozzá kellett volna nyulnia. Minekutánna pedig minden minden megelvéni már, doktor Pufcher (notandum ez volt

szegény, szegény Kalamáris supplicans, nem tudta, mily nagyszerű speisecitit készített neki a doktor, s ép a volt a szerencsétlenség, mert ha megtudta volna, menten kigyógyult volna, a nélkül, hogy valamelyik orvossághoz hozzá kellett volna nyulnia. Minekutánna pedig minden minden megelvéni már, doktor Pufcher (notandum ez volt

szegény, szegény Kalamáris supplicans, nem tudta, mily nagyszerű speisecitit készített neki a doktor, s ép a volt a szerencsétlenség, mert ha megtudta volna, menten kigyógyult volna, a nélkül, hogy valamelyik orvossághoz hozzá kellett volna nyulnia. Minekutánna pedig minden minden megelvéni már, doktor Pufcher (notandum ez volt

szegény, szegény Kalamáris supplicans, nem tudta, mily nagyszerű speisecitit készített neki a doktor, s ép a volt a szerencsétlenség, mert ha megtudta volna, menten kigyógyult volna, a nélkül, hogy valamelyik orvossághoz hozzá kellett volna nyulnia. Minekutánna pedig minden minden megelvéni már, doktor Pufcher (notandum ez volt

szegény, szegény Kalamáris supplicans, nem tudta, mily nagyszerű speisecitit készített neki a doktor, s ép a volt a szerencsétlenség, mert ha megtudta volna, menten kigyógyult volna, a nélkül, hogy valamelyik orvossághoz hozzá kellett volna nyulnia. Minekutánna pedig minden minden megelvéni már, doktor Pufcher (notandum ez volt

szegény, szegény Kalamáris supplicans, nem tudta, mily nagyszerű speisecitit készített neki a doktor, s ép a volt a szerencsétlenség, mert ha megtudta volna, menten kigyógyult volna, a nélkül, hogy valamelyik orvossághoz hozzá kellett volna nyulnia. Minekutánna pedig minden minden megelvéni már, doktor Pufcher (notandum ez volt

szegény, szegény Kalamáris supplicans, nem tudta, mily nagyszerű speisecitit készített neki a doktor, s ép a volt a szerencsétlenség, mert ha megtudta volna, menten kigyógyult volna, a nélkül, hogy valamelyik orvossághoz hozzá kellett volna nyulnia. Minekutánna pedig minden minden megelvéni már, doktor Pufcher (notandum ez volt

szegény, szegény Kalamáris supplicans, nem tudta, mily nagyszerű speisecitit készített neki a doktor, s ép a volt a szerencsétlenség, mert ha megtudta volna, menten kigyógyult volna, a nélkül, hogy valamelyik orvossághoz hozzá kellett volna nyulnia. Minekutánna pedig minden minden megelvéni már, doktor Pufcher (notandum ez volt

szegény, szegény Kalamáris supplicans, nem tudta, mily nagyszerű speisecitit készített neki a doktor, s ép a volt a szerencsétlenség, mert ha megtudta volna, menten kigyógyult volna, a nélkül, hogy valamelyik orvossághoz hozzá kellett volna nyulnia. Minekutánna pedig minden minden megelvéni már, doktor Pufcher (notandum ez volt

